

**Detektív
Kvik
a**

Mrázivá Veštbá

Július Belan

Ilustrovala Katarína Vronková

www.elist.sk

Július Belan

**Detektív
Kvik**

a

mrazivá veštba

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Autor: © Július Belan
Ilustrácie: © Katarína Vronková
Korektúra: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2019, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-201-0

Prológ

Áno, áno, áno. Vyznie to ako chválenie, ja viem, ale mám úspešne vyriešených 99 prípadov. Je to obrovské číslo. Ešte jeden prípad a budem mať na svojom konte rovnú stovku. Pokiaľ viem, žiaden z mojich kolegov detektívov sa na takú métu ešte nedostal a možno ani nikdy nedostane. Pravdaže, neraz som sa poriadne zapotil, ale nakoniec som vždy páchatela buď odhalil, alebo keď zistil, že jeho prípad riešim ja, tak sa mi radšej prišiel sám priznať a ešte sa aj zatkol. Keď sa do niečoho zahryznem, neviem kedy prestať. Platí to aj o koláčoch mojej kolegyne a inak skvelej vyšetrovatel'ky kozičky Mékajovej. Každý miluje jej koláče a zároveň každý miluje aj ju, no nikto sa jej to neodváži povedať. Ja naberám odvalu hádam už pol roka, aby som ju pozval na rande. Ale vždy to stroskotá hneď ráno, keď sa na seba pozriem do zrkadla. Kolegovia si občas robia žarty, že mám rovnaký počet vyriešených prípadov ako kilogramov. No čo už narobím. Som Kviko. Presnejšie, detektív Kviko. U nás v rodine nepatrí nikto k chudým. Už ako malé prasiatka sa rodíme s nadváhou, ktorej sa nevieme zbaviť do konca života. Posmievali sa mi v škole, a tak som sa rozhodol všetkým dokázať, že aj zo mňa sa môže stať NIEKTO. A teda najlepší detektív v celom

Farmársku, v krajine, kde aj vďaka mne nebude mať zločin ani najmenšiu šancu. Mamka a tatko ma od toho všemožne odhovárali, reku, žiadne pra-siatko ešte detektívom nebolo. U nás v rodine boli všetci buď kuchári, pekári alebo ako moji rodičia – cukrári. Mňa tieto povolania nikdy nelákali. Jediné, čo ma lákalo, boli tie chutné dobroty. No ak som sa chcel stať detektívom, musel som sa veľa učiť. Nehovorím, že dobre, ale veľa rozhodne áno. A navyše aj cvičenie bolo súčasťou môjho života. Nikdy som to nepreháňal, čo vidno na mojej postave dodnes, ale zase všetky kondičné previerky som na akadémii zvládol. S odretými ušami, ale predsa. Viac ako beh na dlhé trate a naháňanie zločincov cez celé naše mesto mi oveľa lepšie šlo logické uvažovanie, hromadenie stôp a vedenie výsluchov. Akadémii pre nových detektívov som úspešne ukončil. Netrvalo dlho a razom som sa z detektíva nováčka stal detektív super profil.

Deň čo deň usilovne pracujem na tom, aby každý zloduch skončil v chládku. Keď som už pri tom chládku, vonku poriadne sneží, mrzne a fúka. Mám rád toto počasie, ale keď som doma, na stole mám teplý čaj, v rukách dobrú knihu, na tanieri ešte lepší zákusok, v pozadí hrá z rádia príjemná hudba a nikto mi nevolá. Teraz som sa však v čiernom kabáte, premočených topánkach a obalený v hrubom koc-kovanom šále potácal cez zasnežený chodník do práce. Moje auto bolo zaparkované pred budovou len pár sekúnd a už bolo celé zasnežené. Kým som sa preštrikoval k vstupným dverám, stal sa zo mňa

čistý snehuliak. Vo vestibule som sa oprášil od snehu.

Pokiaľ som sa doviezol výťahom na moje poschodie, stihol som odmrznúť. A ak aj ostalo na mne ešte trocha snehu a mrazu, razom som sa roztopil úplne, nakoľko som v kancelárii sedel spolu s kolegyňou Mékajovou a namysleným svalnáčom, medveďom Brumákom. Pohľad na krásnu kolegyňu ma roztopil vždy na polevu. Dal som si predsavzatie, že do Vianoc ju musím skúsiť pozvať na rande. Mám na to presne desať dní. Rovnako ako aj na kúpu darčiekov.

Priznám sa, že dnes som sa v práci príliš nepretrhol a najviac času mi zabralo pozeranie internetovej stránky Čo pod stromček. Toto bola fakt výnimka, že som nemusel makat'. Jasný, dosť tomu pomohlo aj to, že šéf bol v ten deň mimo budovy a svojej kancelárie a navyše sa v tomto počasí asi ani zločincom nechcelo vyčítať. Ani dnes, v čase obeda, som sa nezmohol pozvať Mékajovú na schôdzku, lebo som sa bál, že povie NIE. Čosi som aj zahabkal, ale to som ledva počul ja sám a nieto ešte Mékajová. Jasný, viem. Po dnešku mi ostane len deväť dní. Keď som sa vrátil domov na Zoologickú ulicu č. 11, na služobnom aute čiernej farby s koženými sedačkami a volantom, ktorý sa ovládal takmer sám, našiel som si v schránke hľbu pošty. Okrem akciových letákov, reklám a nepotrebných inzerátov aj jednu obálku adresovanú mne. Nebola to žiadna reklama ani tajná fanyňka, dokonca ani šek na zaplatenie vody. Ozdobné písmo písané modrým atramentom

prezrádzalo, že to mohla byť obálka len od jednej bytosti. Od profesora, starého vlčiaka Hotdogusa Brechaja.

Hotdogus Brechaj bol môj chemikár na akadémii. Okrem toho, že učil, bol aj vedcom, ktorého uznávali v celej krajine. Ale prečo píše práve mne a po toľkých rokoch? Nedá sa povedať, že by som práve z chémie exceloval. Ak teda trojky a štvorky niekto nepovažuje za excelentné známky. Nepotrebné letáky som zahodil do škatule na to určenej rovno pod schránkami a zadumaný som nastúpil do výťahu, hľadiac na obálku tak intenzívne, akoby to bol nejaký rébus. Kabína výťahu zarachotila a bolo mi jasné, že som pristál na svojom poschodí. Nie vždy sa to podarí na prvýkrát, nakoľko výťah začína haprovať a neraz sa stane, že ma povozí hore dole, alebo sa zasekne uprostred poschodí a vtedy ma chytí panika ako v zlom sne. Aj vám sa už snívalo, že ste sa zasekli vo výťahu? Našťastie, stačí ešte raz stlačiť tlačidlo daného poschodia a potom je už všetko OK. Zatiaľ. Odomkol som si, hodil na vešiak kabát so šálom a topánky som uložil na rohožku. Zvyčajne si hneď pustím telku a pripravím si, popri tom, ako beží môj obľúbený seriál, jedlo. Tento môj zvyk som však teraz vynechal. Niečo mi našepkávalo, že biela obálka je oveľa dôležitejšia. Sadol som si v obývačke do kresla a prstami ju nemotorne otvoril. Vo vnútri bol dôkladne poskladaný list papiera. Bol popísaný rovnakým atramentom ako adresa na obálke. Žiadne počítačové písmenká, nič

také. Takýto ručne písaný list je už veru riadna rarita a o pár rokov s ním môžem ísť do múzea, aby ho vystavovali dnešnej mládeži. Ale k veci. Rozložil som papier a začítal som sa.

Milý Kvik,

neviem, či si na mňa spomínaš, no ja na Teba veľmi dobre. Tvoje nezabudnuteľné písomky z chémie a ešte nezabudnuteľnejšie odpovede pred tabuľou sa nedajú vymazať z pamäte. Rovnako ako sa nedajú vymazať tie pestré známky, ktoré si z nich vyfasoval. Hlavne, že si zabával triedu. Niektí musia robiť aj to. Keď som Ťa učil chémiu, ktorá Ti nešla, aj napriek tomu som videl, že sa v živote nestratíš a niečo z Teba vyrastie. A stalo sa. Zistil som, že si špičkovým detektívom a ani neviem, či lepší od Teba v krajine existuje. Dúfam, že si s prácou spokojný. Odkiaľ to viem? Mám svojich známych na správnych miestach. Zostarol som viac, ako keď si ma poznal. Biely plášť som nahradil pohodlným svetrom a laboratória som vymenil za pekné izby môjho domu v horách. O pár dní budem sláviť okrúhlych 70 rokov, a tak by som Ťa rád pozval na moju oslavu. Nebude taká veľká, na aké si asi zvyknutý. Príde len pár mojich najbližších. A Ty. Určite sa divíš, prečo som pozval práve Teba a nie kopu iných dobrých študentov alebo známych. Nechcem to teraz rozpisovať, ale je to dosť súrne. Verím, že prídeš. Najlepšie by bolo, ak by si prišiel už počas piatka. sobotu je oslava a v nedeľu by si mohol ostať,

alebo ak máš povinnosti, tak by si šiel svojou cestou. Každopádne však potrebujem, aby si prišiel. Ďakujem.

*S pozdravom,
Hotdogus Brechaj*

List som si poriadne prečítal, a to hneď trikrát. Pod S pozdravom Hotdogus Brechaj bola napísaná aj presná adresa, kde má môj bývalý profesor a vedec dom. Uvažoval som, či tam ísť. Neviem, prečo mi nepovedal rovno, z akého dôvodu ma chce na tej oslave. Hlavne, že o mojich odpovediach pred tabuľou a známkach sa tu rozpisoval. Hm. Telku som si stále nepustil a miesto ovládača moja ruka zablúdila k mape, ktorú som mal v knižnici. Okrem chémie som nebol príliš dobrý ani v zemepise, a tak mi čo-to zo života zobralo hľadanie adresy Besný vrch 764/10, oblasť Krkavčích hôr. Teda, že by to bolo hneď za rohom, sa nedalo povedať. Ak sa rozhodnem ísť na jeho oslavu, tak v aute pobudnem dobrých pár hodín, a to ešte nie je isté, či ten dom nájdem. Lebo oblasť Krkavčích hôr je, ako prezrádza názov, v horách. A Besný vrch 764/10 je podľa mapy prakticky takmer na samom konci sveta. Je to tak vysoko, že vyššie už musí byť len Mesiac alebo planéta Mars. Ešteže tam existuje nejaká prístupová cesta. Šplhať sa za ním po nejakých lanách sa mi veru nechcelo. Zjedol som špagety s rajčinovou omáčkou a do večera som uvažoval, či ísť alebo nie. List som si prečítal ešte minimálne stokrát, potom

som to už prestal počítat'. Ak tam pôjdem, neuvidím jeden deň Mékajovú a dokopy prepasujem tri dni na to, aby som ju už konečne pozval na rande. Ale ak tam nepôjdem, je dosť možné, že vedec a chemik v jednej osobe sa dostane do pekného maléru. Alebo do neho dostane aj mňa. Čo spraviť? Ísť či neísť? To je otázka za milión. Nakoniec som sa ráno rozhodol. Budík mi neúnavne zvonil, i keď som po ňom treskol.

Akoby sa za to na mňa naštvál a začal vrndžať ešte hlasnejšie. Zobudil som sa a vstal s pocitom, že pôjdem na tú oslavu. Šéf bol už v práci, trocha mi spravil divadlo, že ma v piatok potrebuje, ale nakoniec mi dovolenku podpísal. Dnes bola väčšina kolegov v teréne a Brumák ma krmil rečami o bicepsoch a cvikoch, ktoré s kamošmi robia v posilke. Vraj by sme tam mohli zájsť spolu. Žeby som nejako bažil po postave nabúchaného detektíva sa nedalo povedať. Ale aby som mal na chvíľu pokoj, prisľúbil som mu, že dakedy po Vianociach pôjdeme, reku, nech zhodím tie kilá tuku, čo sa na mňa nalepia z koláčov a podobných lákadiel. Keď mi skončila šichta, rozhodol som sa ísť na nákup darčeku pre Hotdogusa k jeho narodeninám. Nemal som ani len poňatia, čo by takého týpka ako on mohlo potešiť. Laboratórium pre malého chemika? Sada siedmich skúmaviek za cenu piatich? Doživotné zásoby chlóridu sodného alebo len obyčajná drevená fajka? Viem, že na škole fajčil, ale tak možno s tým zlozvykom prestal. Ja sa napríklad svojich melónových žuvačiek nemienim vzdať. Nakoniec som vedcovi

kúpil hrubú encyklopédiu o chémii a chemikoch a k tomu parádne rukavice, lebo táto zima bude v našej krajine poriadne hustá. Keď už mi šla karta, nakúpil som aj darčeky pre mojich blízkych, najobľúbenejších kolegov a pre Mékajovú. Jasné, určite vás zaujíma, čo som jej kúpil. Suprový parfum, aspoň tak tvrdila predavačka v drogérii vymalovaná ako veľkonočné vajce. Ale je pravda, že mi voňal, i keď mojej peňaženke nevoňala tá suma peňazí, ktoré som zaň vyvalil. A potom som jej ešte kúpil detektívku. Veľmi rada číta. Tak snáď som nekúpil niečo, čo už má prečítané.

Ktovie, čo si nájdem pod stromčekom ja. Už sa neviem dočkať, čím ma blízki prekvapia. A možno mi nedajú nič a budem taký prekvapený, že až. Pri všetkej skromnosti by mi stačil novučký mobil, nakoľko ten môj už dosluhuje a funguje, len keď sa mu zachce. A to je teda fakt málokedy. Šéf mi už toľkokrát sľúbil, že mi vybaví služobný mobil, až som tomu prestal veriť. Kým k tomu príde, kúpim si ho ja sám. Alebo ho dostanem na Vianoce. Najlepšie tak najnovší model GM Mobil 330 v čiernom prevedení. Je to už viac-menej taký malý vreckový počítač, s ktorým sa dá aj telefonovať. Darmo, doba ide dopredu. Ako som sa takto zrážal s ľuďmi v obchodoch, stále mi myslou chodila otázka, prečo si ma Hotdogus pozval na tú oslavu. Pomaly, ale isto som z toho začínal mať nepríjemný pocit. Mráz mi behal po chrbte. A to doslova. Vonku pred obchodňákom sa guľovali malí fagani a jeden, mieriac na svojho kamoša, vpálil snehovú guľu do mňa. A to tak

presne, že mi zapadla za golier kabáta a sneh sa mi škodoradostne kĺzal od krku k chrbtu. Banda malých zajacov sa na moment zarazila, ale ja som sa na nich len milo usmial. Teda tak milo, ako sa len dá, keď vám sneh steká po chrbte. Nebudem na nich zlý, veď idú predsa Vianoce.

1. Náročná cesta

Tá cesta bola úplná katastrofa. Vonku snežilo tak strašne, až som mal pocit, že práve nastal koniec sveta. Zo zamračenej oblohy padali chumáče snehu vo veľkosti tenisových loptičiek, fúkal silný vietor a navyše mrzlo ako v mrazničke. Za istých okolností by to malo svoje čaro, ale to by som musel byť v teple svojho bytu, vyjedat' salónky, pozerat' vianočné rozprávky a nie byť na ceste do Krkavčích hôr. Cesty boli ťažko prejazdné a keď som sa nimi už konečne predieral, tak sa šmýkalo ako na klzisku. Našťastie som mal na kolesách nasadené reťaze, inak by som sa ďaleko nedostal. Takto sa trápim od skorého rána a v pravidelných intervaloch preklínam moment, keď som sa rozhodol ísť na tú oslavu. Čert ber dobré jedlo a zákusky. Držal som sa mapy, ale dva razy sa mi stalo, že som sa musel popýtať na cestu, i keď som narazil na nie práve najochotnejšiu pani korytnačku v kožuchu a namysleného vlčiaka na benzínke. Náladu mi ako-tak zlepšovali pesničky z rádia, no ako som stúpал čoraz vyššie po horskej ceste, signál začal vynechávať, a tak som buď počúval len trhané úryvky piesní, šumenie alebo vôbec nič. Čím ďalej to „vôbec nič“ hralo najčastejšie. Nemalo to význam, a preto som rádio vypol. Teraz som sa už aj tak musel sústrediť na náročný úsek cesty. Tá sa nebezpečne kl'ukatila

do výšky. Keď som sa pozrel z ľavého zasneženého okna, videl som, ako som už vysoko a že podo mnou je obrovská priepasť. Zbledol som, spomalil ako sa len dalo a volant som začal krčvito zvierat', až mi obeleli hánky. Normálne, že boli belšie ako sneh všade naokolo. Nemám rád výšky a toto bol fakt extrém. Ešteže tadial' nešlo žiadne auto, a tak som mohol pokojne ísť pomalinky pomaly. I napriek tomu som sa bál, že dostanem šmyk alebo vietor silno zaduje a mňa sfúkne dole.

Čím ďalej to bolo horšie. Ako so snežením, tak aj so stúpaním. zákrutách mi neraz hrozilo, že sa auto vykloní z cesty. Párkrát som ten pocit aj mal, ale asi to bol fakt len pocit. Či? Stále nepúšťajúc volant a s pohľadom upreným pred seba, viezol som sa v ústrety prvým domom. Nebolo ich tu veľa, ved' sa ani nedivím, ale zase museli ich vlastniť poriadni boháči, lebo niektoré z nich by veľkosťou mohli konkurovať zámkom. aute som sa trápil ešte asi štvrt' hodinu, míňal som rôzne budovy, až kým som sa konečne vyškriabal prakticky na samotný vrch hory. Tu stál už len jeden jediný dom a inak samé zasnežené ihličnany a kus svahu, ktorý by sa dal pekne zísť na lyžiach. Ten jediný dom patril Hotdogusovi Brechajovi. Konečne! Zaparkoval som pred tri autá obťažkané už riadnou vrstvou snehu. Nebol tu žiaden plot, záhrada ani nič podobné. Len veľké priestranstvo. Z miesta spolujazdca som schmatol cestovnú tašku, kde som mal zabalených pár vecí, keďže sa tu nejaký čas zdržím. Samozrejme, boli v nej aj dva darčeky pre oslávenca. Po dlhej ceste

autom chvíľu trvalo, kým si moje roztrasené nohy zvykli na to, že vedia aj stáť a kráčať. Keď som už v krokoch nabral istotu, prešiel som popri krásnej fontáne, ktorá v lete dozaista znázorňovala lietajúce labute, ale aj tie museli odolávať náporu snehovej periny, a tak teraz vyzerali skôr ako lietajúce dinosaury.

Dom, ktorý sa predo mnou týčil, nepatril medzi nejaké obrovské. Počas cesty sem som minul oveľa luxusnejšie stavby. Tento bol o čosi skromnejší, ale to neznamená, že nestál celý majetok. Mal jedno poschodie, obrovské drevené obloky a celý bol obložený kameňom. Veru, zišiel by sa mi taký. Ale zase kto by ho upratoval? Po troch širokých schodoch som vybehol k majestátnym dubovým dverám a zabúchal na ne pozláteným klopadlom v tvare gule. Dobrú chvíľu nikto neotváral, a tak som sa rozhodol, že zaklopem znova a silnejšie. Klopadlo som už držal v ruke, keď vtom sa ťažké dvere otvorili a objavila sa v nich silná slúžka v klasickej čiernej služobníckej uniforme s bielou zásterkou, rovnako bielou čipkovanou čiapkou a nesmierne milým úsmevom na tvári.

2. Príchod

Slúžka slonica sa volala Chobotína a bola to silná pani s lícami ružovými ako ruže. Neskutočne sladkým hlasom sa ma spýtala, čo si želim a ja som jej milo odpovedal. Isteže, nenechal som sa nachytať a ani som to nemienil, lebo mi to z jej strany prišlo priveľmi umelé. Keby som trpel cukrovkou, dozaista by som z toho jej sladkého hlasu dostal záchvat. Ochotne mi naznačila, že mám vojsť dnu, aby som na schodoch nepremrzol. Neváhal som a poslúchol ju. Hneď som položil tašku a vyzul si topánky na rohožku, ktorá bola položená na krásnej čiernobielej mramorovej dlážke. Kým som si zo seba zvliekal kabát, stihol som očami prebehnúť po veľkej hale. Na vysokých stenách sa týčilo množstvo diplomov a ocenení. Zľava, sprava i na konci chody boli mohutné drevené dvere, ktoré viedli do izieb. Vedľa dverí, ktoré boli na konci chodby, sa začínalo krásne točité schodisko s leštením dreveným zábradlím a na schodoch sa plazil červený koberec. Slúžka Chobotína mi oznámila, že tašku mi odnesie hore do izby a veľmi ochotne mi pomohla vyzliecť kabát. Takmer mi dala dole aj šál, no vtom som ju zdvorilo zastavil, že to zvládnem aj sám. Usmiala sa, akoby som jej povedal nejakú nesmiernu lichôtku a počkala teda, kým si šál odmotám z krku. Zavesil som ho na pozlátený vešiak ku kabátu a potom ma

služka zaviedla k pravým dverám, za ktorými už čakali ako samotný vedec, tak aj ostatní hostia. Mal som z toho trocha obavy, nakoľko som Hotdogusa nevidel sto rokov a ostatných hostí som nevidel nikdy. Chobotína stisla ozdobnú kľučku, vyčarovala ďalší zo svojich úsmevov, ktorý bol tentoraz taký sladký, že by som na raňajky nepotreboval k rožku ani lekvár a naznačila mi, že mám vstúpiť do izby. Prešiel som cez prah a v luxusne zariadenej miestnosti, ktorá slúžila ako obývačka, na mňa razom spočinulo päť párov očí.

Komu nejde matika, tak sa na mňa pozeralo päť bytostí. Obývačka bola vyzdobená veľkými obrazmi, bielymi taburetkami, starodávnymi stolíkmi a kozubom, kde príjemne praskalo drevo, na ktorom tancovali oranžové plamienky. Z obývačkových okien bol pekný výhľad na fontánu, zaparkované autá i na okolitú prírodu. Chvíľu mi to trvalo, no nakoniec som spoznal môjho bývalého profesora. Už keď ma učil, vyzeral staro, no teraz bol ešte o čosi vráskavejší a jeho šedivé vlasy boli poriadne preriedené. Nemusel som byť módnym návrhár ani odborník na oblečenie, aby som vedel, že je od hlavy po päty oblečený v drahých kúskoch. Papuče s vlastnými iniciálami, teplé hnedé nohavice a kockovaný fialový sveter svedčili o tom, že sa mu nežije práve najhoršie. Keď ma zbadal, ihneď prerušil horlivú debatu s hostami a vydal sa mojím smerom. Vrúčne ma privítal, dokonca ma aj objal ako starého priateľa. Ostal som z toho mierne šokovaný, ale vždy to bolo lepšie, ako by mi vlepil za ucho, no nie?

Predstavil ma ako svojho bývalého študenta a dlho-ročného priateľa, čo ma dost' zarazilo, nakoľko sme sa od skončenia školy už nikdy nevideli. Až doteraz a nazývať ma priateľom bolo tiež zvláštne. Kým si ma hostia sediac prezerali, ja som sa na nich len nablbllo usmieval. Pomaly budem ako tá slúžka, ktorá mi práve chcela naliať z červeného nápoja položeného na stolíku, ale vedec Hotdogus ju zastavil a povedal, že ma obslúži sám. Ju poslal do kuchyne a starostlivo mi naliat plný pohár. Takmer sa z neho vylievalo. Nebol som veľmi smädný a na červený nápoj som príliš chuť nemal, ale tak rýchlo mi ho vtisol do ruky, že som nemal na výber. Bud' ho pustím a oblejem mu drahý koberec, ktorý ležal na čis-tunkej mramorovej dlážke, alebo si z neho uchlipnem. Vybral som si teda možnosť číslo dva. Usadil ma hneď vedľa neho na teplý gauč. Dlho som sa na ňom však neohrial, pretože ma následne pozoznamoval s prítomnými. dome sa teda okrem slúžky, vedca Hotdogusa Brechaja a mňa nachádzali ešte títo hostia:

Párkus Brechaj – profesorov o desať rokov mladší brat a tiež vedec, ktorý je na vozíku už dlhé roky,

Miau Či Ja – profesorova mladučká mačacia manželka pôvodom z ďalekého východu, kde všetci obyvatelia mali šikmé oči. Bola to fakt cica, ale vyšetrotel'ka Mékajová je predsa len krajšia,

Havkína – Hotdogusova sympatická dcéra,